

Đêm giáng sinh năm ấy trời thật lạnh. Đã mấy ngày liên tục trời liên miên, như hơi nước đóng băng cho thành phố và thánh khiêu tấu đón mừng ngày kỷ niệm Chúa Cứu Thế ra đời.

Em bé tay ôm bao giấy đầy những hộp diêm, vội vã đi vội vã cất giấy rao mời. Lạnh thật mà bé phải lê đôi chân trần trên hè phố. Đôi dép cũ rách của bé sáng nay bỗng rũ nhóc ngoài phố nghênh ngang đi mất. Trời lạnh như cắt. Hai bàn chân của bé sưng tím cả lên. Bé cố lê từng bước sát dưới mái hiên cho đỡ lạnh, thỉnh thoảng đôi mắt ngây thơ ngơ ngác nhìn đám đông hộp hộp qua lại, nấp van xin, nấp ngóng ngừng. Không hiểu sao bé chợt bán có một xu một hộp diêm như mọi ngày mà đêm nay không ai thèm hỏi đến.

Càng về đêm, trời càng lạnh. Tuy vậy vẫn còn trời đổ tuyết trên hè phố. Bé bán diêm thối tay ngơ ngác đi. Đôi bàn chân bây giờ tê cứng, không còn chút cảm giác. Bé thềm bước về nhà nấp cuộn mình trên chiếc ghế gỗ trong góc đường một giờ cho quên đói, quên lạnh. Những nghĩ đến những lời dạy nghiêm, những lời roi vọt của người mẹ ghẻ, bé rùng mình hơi hãi hãi bực mau.

Đột nhiên một lát, bé chợt đứng dán mắt vào những ngôi nhà hai bên đường. Nhà nào cũng vui vẻ, ấm cúng và trang hoàng rực rỡ. Chỗ thì đèn màu nhấp nháy, chỗ có cây giáng sinh với những quả bánh kẹo đầy màu sắc. Có nhà dọn lên bàn gà tây, rượu, bánh trái trông thật ngon lành. Bé giật giật mắt nhìn, mắt hoa lên, tay chân run bần bần, bé thấy mình lạnh và đói hơn bao giờ hết. Đưa tay lên ôm mắt, bé chợt thấy bước đi trong tiếng nhạc giáng sinh vang vọng khắp nơi và mọi người thì thán nhiên, vui vẻ, sung sướng mừng Chúa ra đời...

Càng về khuya, tuyết càng rơi nhiều. Bóng tối, cơn lạnh lạnh lạnh đối như phẫn lên, như quặn vào hình hài như bé ốm yếu. Bé vào núp bên vỉa hè giữa hai dãy nhà cao để tránh cơn gió quái ác và tìm chút hơi ấm trong đêm. Ngồi nghếch mắt lát, chợt nhớ ra bao diêm, bé lấy ra một cây, quấn lên đầu ngón tay cho mấy ngón tay bớt cứng. Cây diêm cháy bùng lên thật sáng, thật ấm, những chiếc mắt lát thì tắt mắt, làm bé càng bực mình hơn trước.

Bé thấy quẹt lên một cây diêm thật hai. Khi cây diêm cháy bùng lên, bé thấy trước mắt mình một bàn đầy thức ăn, những món đồ đẹp mắt của ngày lễ giáng sinh. Bé mừng quá, đưa tay ra chụp lấy thì ngay lúc ấy cây diêm tắt, dưới mắt bé trong bóng tối đầy tăm tối, với cái lạnh bây giờ càng khốc liệt hơn. Bé sợ quá, sợ lạnh, sợ tối, với vầng sáng bao giờ đầy diêm ra hết, rồi cố quẹt lên từng cây một, hết cây này đến cây khác.

Cô Bé Bán Đêm

Tác Giả: Andersen

Chúa Nhật, 28 Tháng 12 Năm 2008 09:03

Trong ánh sáng của mái cây diêm bé thấy mình đứng ở cửa nhà, đứng ở cửa phòng nơi người mẹ thân yêu. Mẹ âu yếm bế bé đến gần bên lò sưởi, mẹ c cho bé chiếc áo choàng dài thướt thướt, thướt thướt, xong nhà hàng dứt cho bé từng miếng bánh ngon. Mẹ trìu mến ôm bé vào lòng, vuốt ve, hôn han dịu dàng. Mẹ nhìn que diêm tắt, hình ảnh người mẹ thân yêu tan biến, bé hoảng sợ, vội vàng quật lên một que khác, mẹ lại hiện ra. Cứ như thế, tay bé cứ say sưa quật hết một đêm này đến một đêm khác. Rồi như người điên, bé lấy que diêm châm vào cửa hộp diêm. Khi ánh lửa bùng lên, bé thấy mẹ cúi xuống bế bé lên, mang bé bay bổng và nơi đây tiếng hát, đây như người mẹ thân yêu, bé không còn thấy lạnh, thấy đói gì nữa.

Sáng hôm sau, nhà người mẹ trong phố tìm thấy em bé đáng thương nằm chết bên cạnh đống diêm vãi tung tóe trong ngõ hẻm.